

Rapport

Datum: 1 december 2006
Rapportnummer: 2006/378

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord op 8 december 2003:

- hem hebben aangehouden in zijn woning;
- zijn woning niet deugdelijk hebben afgesloten, dan wel hebben doen afsluiten, toen zij verzoeker vervolgens meenamen naar het politiebureau.

Verzoeker klaagt er verder over dat politieambtenaren van dat korps onvoldoende actie hebben ondernomen naar aanleiding van zijn aangiften van vernieling van 30 september en 8 oktober 2003.

Beoordeling

Algemeen

1. Een kennis van verzoeker deed op 30 september 2003 aangifte bij het regionale politiekorps Brabant-Noord van mishandeling, door verzoeker gepleegd. Verzoeker had hem naar zijn zeggen met een honkbalknuppel geslagen. Uit zijn aangifte kwam naar voren dat verzoeker hem ietsel had toegebracht: zijn elleboog was dik en blauw vanwege een klap die verzoeker hem had gegeven.

2. Op 8 december 2003 omstreeks 16:50 uur traden politieambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord in de woning van verzoeker binnen teneinde hem buiten heterdaad aan te houden. Verzoeker werd verdacht van (poging tot zware) mishandeling.

Bij het binnentreden werd gebruik gemaakt van een zogenaamde "deurram". De politieambtenaren hielden verzoeker in zijn woning aan en deden hem de handboeien om. Zij brachten hem over naar het politiebureau ter voorgeleiding voor de hulpofficier van justitie. Verzoeker werd in verzekering gesteld. Hij werd op 9 december 2003 omstreeks 9:50 uur heengezonden.

3. De strafzaak tegen verzoeker werd diezelfde dag - 9 december 2003 - geseponeerd wegens het ontbreken van voldoende wettig bewijs.

4. Verzoeker deed op 11 december 2003 aangifte bij de politie van diefstal uit zijn woning, volgens hem gepleegd in de nacht dat hij was ingesloten op het politiebureau.

5. Verzoeker diende bij ongedateerde brief bij de politie een klacht in over het optreden van de politieambtenaren van 8 december 2003. De klachtencommissie van het regionale politiekorps Brabant-Noord adviseerde de korpsbeheerder de klacht deels ongegrond te verklaren. Voor het overige onthield de klachtencommissie zich van het geven van een

oordeel. De korpsbeheerder verklaarde de klacht na kennisneming van dit advies bij beslissing van 22 oktober 2004 in zijn geheel ongegrond.

I. Ten aanzien van de aanhouding in zijn woning

Bevindingen

1.1. Verzoeker klaagt er in de eerste plaats over dat de politieambtenaren van het regionale politiekorps Brabant-Noord hem op de bewuste dag hebben aangehouden in zijn woning.

Verzoekers advocaat voerde aan dat verzoeker al in een eerder stadium, voorafgaand aan de aanhouding, drie keer met de politie had gesproken over de vermeende mishandeling. Zo had hij naar zijn zeggen tijdens het doen van aangifte op 8 oktober 2003 met een politieambtenaar hierover gesproken. Naderhand had hij met een andere politieambtenaar over de mishandeling gesproken en nog later was hij door een derde politieambtenaar op straat staande gehouden, waarbij zij onder meer ook weer over de mishandeling spraken. Drie maal had hij de politie aangegeven dat hij niets met het vermeende strafbare feit te maken had. Verzoeker had naar zijn zeggen op deze wijze zijn volledige medewerking aan de politie verleend. Hij vond het onder die omstandigheden niet terecht en onnodig dat de politie aan de officier van justitie om toestemming voor een aanhouding buiten heterdaad had gevraagd en dat hij vervolgens in zijn woning werd aangehouden.

Verzoeker bracht naar voren dat hij het idee heeft dat de politie in z'n algemeenheid erop uit is om hem te treiteren.

1.2. In de interne klachtprocedure had verzoeker nog naar voren gebracht dat hij de politieambtenaren op 8 december 2003, toen zij voor zijn deur stonden, bewust niet had opengedaan omdat er volgens hem geen strafbare feiten "openstonden" en de politie niets bij hem te zoeken had.

2.1. De korpsbeheerder liet in reactie op de klacht het volgende weten. Politieambtenaren hadden voorafgaand aan de aanhouding meermaals telefonisch geprobeerd om met verzoeker een afspraak te maken voor een verhoor, maar verzoeker verbrak telkens de verbinding zodra hij hoorde dat hij met de politie te maken had. Het gegeven dat verzoeker zelf van oordeel was dat er geen sprake was geweest van mishandeling en dat hij hierover al had gesproken met een politieambtenaar, betekende volgens de korpsbeheerder niet dat verzoeker de politie vervolgens niet meer te woord zou hoeven te staan op een moment dat de politie dat nodig achtte. Omdat verzoeker telkens de lijn verbrak vroeg de politie de officier van justitie op 10 oktober 2003 om toestemming om verzoeker buiten heterdaad aan te houden. Nadat deze toestemming was verkregen verschaftte de hulpofficier van justitie de politieambtenaren op 8 december 2003 een schriftelijke machtiging tot binnentreden in een woning ter aanhouding van verzoeker.

2.2. De korpsbeheerder liet zich in reactie op de klacht niet uit over de vraag of verzoeker terecht was aangehouden, omdat de aanhouding was geschied op last van de officier van justitie. Voor zover de klacht zich richtte tegen het gegeven dat de aanhouding in de woning was verricht, liet de korpsbeheerder weten de klacht niet gegrond te achten. De korpsbeheerder wees er in dit verband op dat uit het verslag van het binnentreden, opgemaakt door een betrokken politieambtenaar, blijkt dat de politieambtenaren voorafgaand aan het binnentreden verschillende malen hadden aangebeld en -geklopt. Verzoeker had niet opengedaan en was niet naar buiten gekomen, terwijl het de politieambtenaren door zijn mondelinge uitlatingen duidelijk was dat hij zich wel in de woning bevond en dat hij wist dat de politie voor zijn deur stond. Door de houding van verzoeker moesten de politieambtenaren gebruik maken van de verleende machtiging tot binnentreden, aldus de korpsbeheerder.

Beoordeling

3. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat bestuursorganen voor het bereiken van een doel een middel aanwenden dat voor de betrokkenen niet onnodig bezwarend is en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. Dit beginsel brengt met zich mee dat justitie en politie bij het verrichten van het opsporingsonderzoek in beginsel dienen te kiezen voor een werkwijze die voor een verdachte het minst bezwarend is. De aanwending van strafvorderlijke bevoegdheden, zoals aanhouding buiten heterdaad, moet in overeenstemming zijn met eisen van gematigdheid en evenredigheid. Daarbij dienen politie en justitie er steeds alert op te zijn dat de inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van een burger door de toepassing van strafvorderlijke bevoegdheden zo gering mogelijk is.

4. Voor het feit waarvan verzoeker werd verdacht - mishandeling - is voorlopige hechtenis toegelaten. De officier van justitie heeft na een beoordeling van de feiten en omstandigheden uit het proces-verbaal van aangifte tegen verzoeker besloten om de politie toestemming te geven om verzoeker buiten heterdaad aan te houden.

5. Artikel 12, eerste lid van de Grondwet bepaalt dat het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner alleen geoorloofd is in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen (zie Achtergrond, onder 1.2.).

Ingevolge art. 55, tweede lid, van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.1.) kan iedere opsporingsambtenaar ter aanhouding van een verdachte elke plaats betreden. Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is in beginsel een schriftelijke machtiging vereist (artikel 2 van de Algemene wet op het binnentreden (Awbi), zie Achtergrond onder 1.3.1.).

6. Allereerst zal nu worden gezien of er voor de hulpofficier van justitie destijds voldoende aanleiding bestond om een machtiging tot binnentreden af te geven op grond waarvan de

politie zich de toegang tot verzoekers woning mocht verschaffen.

Gelet op het feit dat de politie toestemming had verkregen om verzoeker buiten heterdaad aan te houden, en gelet op de ernst van het feit waarvan verzoeker werd verdacht, was de beslissing van de politie om hem aan te houden niet onjuist.

De Nationale ombudsman acht voldoende aannemelijk dat de politie allereerst heeft geprobeerd om met verzoeker telefonisch in contact te treden, maar dat hij daarbij telkens de verbinding verbrak. Van belang bij deze overweging is het gegeven dat verzoeker de politie op dit punt niet heeft weersproken, terwijl dit gedrag bovendien in de lijn ligt van zijn latere beslissing om voor de politie de deur niet open te doen omdat hij van mening was dat de politie "niets bij hem te zoeken" had. Door verzoekers gedrag werd het voor de politie duidelijk dat de zaak niet kon worden opgelost met zijn vrijwillige medewerking, en dat hij zou moeten worden aangehouden in zijn woning.

Het was onder deze omstandigheden - mede gelet op de ernst van het feit waarvan verzoeker werd verdacht - niet onjuist dat de hulpofficier van justitie een machtiging tot binnentreden uitschreef zodat de opsporingsambtenaren desnoods zonder verzoekers toestemming zijn woning konden binnengaan.

7. Vervolgens dient te worden gezien of de politie op 8 december 2003 daadwerkelijk mocht binnentreden in verzoekers woning.

Uit het onderzoek is het volgende duidelijk geworden. Eenmaal ter plaatse aangekomen trachtten de politieambtenaren verzoeker er mondeling van te overtuigen om de deur open te doen. Zij wezen hem op de consequenties van het niet-meewerken. Verzoeker riep "ja", maar deed de deur desondanks niet open. Het was duidelijk dat hij thuis was en dat hij niet van plan was mee te werken. Het is onder deze omstandigheden begrijpelijk dat de politie, met het oog op het opsporingsbelang, ervoor koos in de woning binnen te treden en verzoeker daar aan te houden. Verzoeker is van mening dat het onnodig bezwarend was om hem in zijn woning aan te houden. De Nationale ombudsman kan hem hierin niet volgen, en merkt op dat het gelet op dat standpunt te meer voor de hand had gelegen als verzoeker de politie telefonisch te woord zou hebben gestaan respectievelijk vrijwillig naar buiten zou zijn gekomen. De politie heeft met de aanhouding in zijn woning gehandeld in overeenstemming met het evenredigheidsvereiste.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

II. Ten aanzien van het afsluiten van de woning

Bevindingen

1.1. Verzoeker klaagt er in de tweede plaats over dat de politieambtenaren zijn woning niet deugdelijk hebben afgesloten, dan wel hebben doen afsluiten, toen zij hem meenamen naar het politiebureau.

Volgens verzoeker hadden de politieambtenaren de deur moeten dichtspijkeren of een nieuw slot in de deur moeten (laten) monteren, zodat derden zich niet de toegang tot de woning konden verschaffen.

1.2. Verzoekers advocaat voerde nog aan dat de politieambtenaren verzoeker de bewuste middag hadden gevraagd of hij zijn woning kon afsluiten. Verzoeker had daarop aangegeven daartoe niet in staat te zijn omdat hij geboeid was en bovendien niet wist waar de sleutels van de woning waren. Hem werd naar zijn zeggen niet de mogelijkheid geboden de sleutels te zoeken, ondanks zijn aanbod daartoe. Ook indien hij echter de beschikking had gehad over de sleutels, had hij de woning niet deugdelijk kunnen afsluiten omdat het slot door het binnentreden vernield was, zo liet verzoekers advocaat weten. Eén en ander had

tot gevolg dat de deur van de woning bleef openstaan toen de politieambtenaren hem afvoerden naar het politiebureau, aldus de lezing van verzoeker. Verzoekers advocaat liet nog weten dat verzoeker ontkende bevestigend te hebben geantwoord op de vraag of de deur van zijn woning opengelaten mocht worden.

Toen verzoeker de volgende dag omstreeks 11:00 uur terugkwam bij zijn woning, stond de voordeur open en waren er naar zijn zeggen verscheidene voorwerpen weggenomen uit de woning.

2.1. Uit informatie van de politie is het volgende beeld naar voren gekomen.

De politieambtenaren traden binnen met gebruikmaking van een zogenaamde "deurram". Een betrokken politieambtenaar omschreef het gebruikte voorwerp als een speciale sleutel die precies op het slot past en ervoor zorgt dat er spanning op het hout komt te staan, waardoor de deur opengaat. Volgens de politie levert dit in de regel geen schade op aan het slot van een deur. In dit geval had de deur daarom waarschijnlijk na afloop met de huissleutel weer kunnen worden afgesloten, aldus de politie.

Het was niet mogelijk bij het verlaten van de woning de deur gewoon dicht te trekken, omdat de deur op het moment van forceren op slot had gezeten en het slot dus nog naar buiten stak. De politieambtenaren vroegen verzoeker bij het verlaten van de woning herhaalde malen naar de huissleutel, opdat zij de woning zouden kunnen afsluiten. Naar hun zeggen antwoordde verzoeker dat dit hun probleem was en dat zij daarvoor maar een oplossing moesten bedenken. Verzoeker weigerde om medewerking te verlenen of om te vertellen waar de sleutel was. Op hun vraag of zij dan de deur open mochten laten staan had verzoeker volgens hen "ja" geantwoord. Hierop verlieten zij de woning, nadat zij de

deur zo ver mogelijk hadden dichtgetrokken.

Verzoeker had op geen moment zelf aangeboden om de sleutel te zoeken, zo bleek uit informatie van de betrokken politieambtenaren.

2.2. Verder bleek uit informatie van de politie nog het volgende. Tijdens een fouillering op het politiebureau troffen de politieambtenaren geen huissleutel aan in verzoekers kleding. Tijdens de voorgeleiding vroeg de officier van dienst aan verzoeker om te vertellen waar de sleutel lag, zodat de politie alsnog de deur zou kunnen afsluiten. Verzoeker reageerde volgens de betrokken politieambtenaar met de mededeling: "dat is jullie pakkie-an", of woorden van dergelijke strekking. Hij volhardde in zijn niet-coöperatieve houding.

3. De korpsbeheerder liet weten deze klacht ongegrond te achten. Hij deelde mee dat de politie in het normale geval, wanneer zij is binnengetreten in een woning, dient zorg te dragen dat een woning deugdelijk wordt afgesloten. In dit geval moest daarop een uitzondering worden aangenomen, aldus de korpsbeheerder. Er is volgens hem een grens aan de zorgplicht van de politie. Verzoeker had in dit geval een eigen verantwoordelijkheid, die volgens de korpsbeheerder niet kon worden afgewenteld op de politie. De politieambtenaren hadden verzoeker bij het verlaten van de woning namelijk uitgebreid in de gelegenheid gesteld om zelf medewerking te verlenen aan het afsluiten van de woning.

Beoordeling

4. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit vereiste brengt mee dat de politie, nadat zij zonder de toestemming van de bewoner in een woning is binnengetreten, na afloop zorg dient te dragen voor een afdoende afdichting van die woning in die gevallen dat de bewoner daartoe zelf niet in staat is. Wanneer de bewoner wel tot het afsluiten van de woning in staat is, dan dient de politie hem daartoe in de gelegenheid te stellen, alvorens de woning wordt achtergelaten.

5. Het binnentreden geschiedde in dit geval, zoals hierboven al vermeld, met het doel om verzoeker aan te houden. Het binnentreden vond derhalve plaats in het kader van de uitoefening van de justitiële politietaak.

6. De lezingen van verzoeker en de politie staan tegenover elkaar ten aanzien van de vraag of de politieambtenaren verzoeker nu wel of niet in de gelegenheid hebben gesteld om zijn woning af te sluiten. De Nationale ombudsman acht de lezing van de politie in dit verband meer aannemelijk. De reden hiervoor is dat voldoende is komen vast te staan dat verzoeker zich al bij de aanvang van het politieoptreden niet-meewerkend opstelde door de deur niet open te doen voor de politieambtenaren. De lezing van de politie dat hij na de aanhouding nog immer weigerde om medewerking te verlenen, wordt dan ook als voldoende geloofwaardig aangemerkt.

De politie heeft verzoeker meermalen in de gelegenheid gesteld mee te werken aan het afsluiten van de woning: zowel bij het vertrek uit de woning, als later bij zijn voorgeleiding. Opgemerkt wordt ook dat verzoeker het risico op het forceren van zijn deur op de koop toe heeft genomen door de deur niet open te doen voor de politie. Daarbij kon hij in redelijkheid verwachten dat het afsluiten van zijn deur na afloop enige extra aandacht zou behoeven. Voldoende is duidelijk geworden dat verzoeker zijn eigen verantwoordelijkheden op dit punt heeft veronachtzaamd.

7. In dit geval heeft de politie ervoor gekozen verzoekers voordeur zoveel mogelijk dicht te trekken en de woning aldus achter te laten. De politieambtenaren hebben niet voor het daadwerkelijk afsluiten van de woning zorg gedragen. Gelet op de omstandigheid dat de deur waarschijnlijk met gebruik van de huissleutel had kunnen worden afgesloten, gezien in samenhang met verzoekers weigering om dit te proberen, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de politie in redelijkheid hiermee heeft kunnen volstaan. De omstandigheden vergden niet dat de politie verdergaande zorg betrachtte. Het optreden van de politie levert dan ook geen strijd op met het vereiste van professionaliteit.

Ook in zoverre is de onderzochte gedraging behoorlijk.

III. Ten aanzien van het optreden naar aanleiding van verzoekers aangiften

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat politieambtenaren van dat korps onvoldoende actie hebben ondernomen naar aanleiding van zijn aangiften van vernieling van 30 september en 8 oktober 2003. Naar zijn zeggen deed hij op 30 september 2003 aangifte van de vernieling van een ruit door een met naam genoemde persoon. Op 8 oktober 2003 deed hij opnieuw aangifte van de vernieling van een ruit. Hij klaagt erover dat de politie de verdachte van de vernielingen nooit heeft gehoord.

2. De korpsbeheerder achtte deze klacht evenmin gegrond. Hij liet in dit verband het volgende weten. Verzoeker deed op 8 oktober 2003 melding bij de politie van vernieling van het raam van zijn buitendeur. Twee politieambtenaren gingen die dag ter plaatse.

Op 9 oktober 2003 deed verzoeker vervolgens aangifte tegen een met naam genoemde persoon. Een politieambtenaar verhoorde de verdachte op 14 oktober 2003. De verdachte legde een bekennende verklaring af, waarna de politie de zaak in handen gaf van de officier van justitie.

De korpsbeheerder liet weten dat er geen informatie beschikbaar was over enige aangifte of melding van verzoeker van vernieling van 30 september 2003.

3. De Nationale ombudsman stelde verzoeker nog een specifieke vraag over de door hem genoemde aangifte van 30 september 2003. Zijn advocaat liet in reactie weten dat er in totaal drie keer een raam was vernield door een door verzoeker aangeduide persoon. De eerste keer deed verzoeker uit angst geen aangifte, aldus zijn advocaat. De tweede keer werd wel aangifte opgenomen, terwijl de politie de derde keer weliswaar ter plaatse kwam, doch geen aangifte opnam.

Beoordeling

4. Gelet op de voorhanden zijnde informatie wordt het ervoor gehouden dat verzoeker op 30 september 2003 geen aangifte heeft gedaan bij de politie.

De klacht mist in zoverre feitelijke grondslag.

5. Ten aanzien van de klacht over het politieoptreden naar aanleiding van de aangifte van 8 oktober 2003 overweegt de Nationale ombudsman het volgende. Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Voor de politie brengt dit vereiste onder meer mee dat onderzoek naar de dader van een strafbaar feit gedegen en voortvarend wordt uitgevoerd, zodat alle relevante informatie wordt verworven.

In dit verband zijn onder meer twee criteria van belang; de ernst van het strafbare feit en de aanwezigheid van opsporingsaanwijzingen die kunnen leiden tot opheldering van de zaak (het vinden van de verdachte en bewijs). De Aanwijzing voor de opsporing geeft de politie een kader voor de reactie op gepleegde strafbare feiten. Dit kader bestaat uit drie regels. Eén van die regels houdt in dat er opsporingshandelingen dienen te volgen, indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is (zie Achtergrond, onder 2.).

6. Uit het onderzoek is gebleken dat de politie ertoe overging om de door verzoeker opgegeven verdachte binnen vier werkdagen na de aangifte te verhoren. Hierna kon het opsporingsonderzoek meteen worden afgerond en kon de zaak worden ingezonden aan de officier van justitie. De politie heeft hiermee adequaat vervolg gegeven aan verzoekers aangifte. Van een optreden in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving is dan ook geen sprake geweest.

De onderzochte gedraging is ook in zoverre behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord is niet gegrond.

Onderzoek

Op 12 augustus 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer R. te Y, ingediend door mevrouw mr. J.M.C. van Gorkum, advocaat te Y, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Brabant-Noord. Nadat verzoekers advocaat bij brief van 28 november 2005 nog nadere informatie had verstrekt, werd naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord (de burgemeester van 's-Hertogenbosch), een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Zij maakten van deze gelegenheid geen gebruik. In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politietoedezien werd ook de hoofdofficier van justitie te 's-Hertogenbosch over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de betrokkenen de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen of aan te vullen.

De korpsbeheerder gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

1. Het interne klachtdossier van het regionale politiekorps Brabant-Noord, houdende onder meer:

verzoekers klachtbrief aan de politie van 27 januari 2004;

het verslag van de hoorzitting van 16 juli 2004, gehouden door de klachtencommissie van de politie Brabant-Noord;

het advies van 10 september 2004 van de klachtencommissie;

de beslissing van 22 oktober 2004 van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord op verzoekers klacht;

2. Verzoekers verzoekschrift van 12 augustus 2005, ingediend door zijn advocaat;

3. Aanvullende informatie van verzoekers advocaat van 28 november 2005;

4 Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Brabant-Noord van 3 februari 2006 met bijlagen, waaronder:

het proces-verbaal van aangifte van verzoeker van 9 oktober 2003, van vandalisme/baldadigheid gepleegd op 8 oktober 2003;

het verzoek toestemming aanhouding van verzoeker buiten heterdaad;

het proces-verbaal van 30 september 2003 van aangifte tegen verzoeker wegens mishandeling;

het verslag binnentreden woning van 8 december 2003;

het proces-verbaal van aanhouding van verzoeker van 8 december 2003;

het proces-verbaal van verhoor van verzoeker van 9 december 2003;

de sepotmededeling aan verzoeker van 9 december 2003;

5. De reactie van verzoekers advocaat van 23 maart 2006 op het standpunt van de korpsbeheerder.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Binnentreden

1. Artikel 55, tweede lid Wetboek van Strafvordering

"Zoowel in geval van ontdekking op heeterdaad als buiten dat geval kan iedere opsporingsambtenaar, ter aanhouding van den verdachte, elke plaats betreden."

2. Artikel 12, lid 1 van de Grondwet

"Het binnentreden in een woning tegen de wil van de bewoner is alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen."

3.1. Artikel 2, eerste lid van de Algemene wet op het binnentreden (Awbi)

"Voor het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner is een schriftelijke machtiging vereist, tenzij en voor zover bij wet aan rechters, rechterlijke colleges, leden van het openbaar ministerie, burgemeesters, gerechtsdeurwaarders en belastingdeurwaarders de bevoegdheid is toegekend tot het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner. De machtiging wordt zo mogelijk getoond."

3.2. Artikel 3 Awbi, eerste lid

"Bevoegd tot het geven van een machtiging tot binnentreden zijn:

(...)

de hulpofficier van justitie."

2. Aanwijzing voor de opsporing (in werking getreden op 1 maart 2003, Stcrt. 2003, 41)

"...Indien een strafbaar feit is gepleegd en de verdachte direct daarbij bekend is, dienen altijd opsporingshandelingen te volgen (aanhouding, opmaken proces-verbaal). Dat is het geval bij betrapting op heterdaad, bij de gevallen waarin de identiteit van de verdachte door getuigen onmiddellijk bekend is, dan wel zodanige informatie voorhanden is dat de verdachte met weinig inspanning kan worden gevonden..."